

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Lenky Oulíkové a soudců Richarda Galise a Miroslava Makajeva ve věci

žalobce: **Z. Š.**
bytem X

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 10. 2024, č. j. MV-154952-2/TP-2024,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 10. 2024, č. j. MV-154952-2/TP-2024, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3 000 Kč do třiceti dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žádostí ze dne 15. 8. 2024 podanou Krajskému ředitelství policie Středočeského kraje (dále jen „povinný subjekt“) domáhal poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „informační zákon“), z trestního spisu, jehož předmětem bylo podezření z dotačního podvodu spáchaného v souvislosti s čerpáním dotace na recyklační technologii na zpracování odpadního dřeva. Dotaci čerpala dnes již neexistující společnost AA STYLL, spol. s r.o. (dále jen „AA STYLL“). Požadované informace se dále týkaly i společností AZ STYLL CZ s.r.o. a ODES, s.r.o. (dále jen „AZ STYLL“ a „ODES“). Žalobce svou žádost o informace formuloval následovně:

- 1) *Ze spisu KRPS-104252-8/TČ-2017-011181 žádám o poskytnutí kopie listiny poř. č. 26 „ÚZ šetření Na Šmukýřce“ (číslo listu 155).*
- 2) *Ze spisu KRPS-158262-102/TČ-2016-010081-ODKL žádám o poskytnutí kopií listin*
 - a) *svazek č. 1, poř. č. 31, „Zápis z jednání s příjemcem podpory“ (číslo listu 114),*
 - b) *svazek č. 2, poř. č. 188, „žádost o informace – spol. ODES“ (číslo listu 730),*
 - c) *svazek č. 2, poř. č. 189, „Odpověď spol. ODES“ (číslo listu 731-734),*
 - d) *svazek č. 2, poř. č. 198, „Smlouva o převodu obchodního podílu“ (číslo listu 753-756).*
2. Povinný subjekt v reakci na žádost vydal rozhodnutí ze dne 26. 8. 2024, č. j. KRPS-212297-3/ČJ-2024-0100AP-106, jímž ji částečně odmítl podle § 15 odst. 1 ve spojení s § 11b informačního zákona, neboť informacemi požadovanými pod bodem 1 žádosti již nedisponoval, neměl zákonnou povinnost jimi disponovat a nemohl je ani opětovně získat, a to z důvodu, že u spisu KRPS-104252-8/TČ-2017-011181 došlo ke dni 31. 12. 2023 k uplynutí skartační lhůty. Spis byl v době podání žádosti již skartován. Povinný subjekt žalobci rovněž sdělil, že informace požadované pod bodem 2 žádosti budou poskytnuty.
3. Tyto informace povinný subjekt žalobci skutečně poskytl spolu se sdělením ze dne 29. 8. 2024, č. j. KRPS-212297-10/ČJ-2024-0100AP-106. Ve sdělení povinný subjekt rovněž uvedl, že u informací požadovaných v bodech 2b a 2c žádosti provedl v souladu s § 15 odst. 3 informačního zákona anonymizaci. V návaznosti na toto sdělení žalobce podáním ze dne 11. 9. 2024 požádal mj. o vydání rozhodnutí „*k předchozí částečně odmítnuté informaci/částečně anonymizované dokumenty poskytnuté 29. 8. 2024, příloha 2 a 3/. A to opět v rozsahu anonymizace finančních částek*“. Přílohy 2 a 3 odpovídaly dokumentům poskytnutým povinným subjektem v návaznosti na body 2b a 2c žalobcovy žádosti a představovaly celkem čtyři dokumenty: žádost policie o poskytnutí informací ze dne 19. 1. 2017, č. j. KRPS-158262-91/TČ-2016-010081-ODKL, odpověď společnosti ODES na tuto žádost ze dne 25. 1. 2017 a dvě přílohy k této odpovědi (daňový doklad ze dne 30. 9. 2015 a smlouva o zápůjčce ze dne 4. 12. 2014).
4. Povinný subjekt následně rozhodnutím ze dne 24. 9. 2024, č. j. KRPS-212297-14/ČJ-2024-0100AP-106 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), na základě § 38 zákona č. 21/1992 Sb., o bankách a § 15 odst. 1 informačního zákona žádost o poskytnutí informací částečně odmítl v části informací požadovaných v bodech 2b a 2c žádosti ze dne 15. 8. 2024, které byly anonymizovány ve vztahu k informacím podléhajícím bankovnímu tajemství v rozsahu označení účtů společností AZ STYLL a ODES a popisu či označení důvodů finančních operací, na jejichž základě finanční operace mezi účty těchto společností probíhaly nebo se těchto operací bezprostředně dotýkaly. Povinný subjekt uvedl, že anonymizace byla provedena z důvodu ochrany osobních údajů a údajů podléhajících bankovnímu tajemství. Vzhledem k tomu, že se žalobce domáhal vydání rozhodnutí pouze k důvodům Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

anonymizace finančních částek, vydal povinný subjekt rozhodnutí pouze k této části anonymizace. Povinný subjekt dospěl k závěru, že odmítnuté informace podléhají bankovnímu tajemství, protože si je policejní orgán v trestním řízení vyžádal na základě údajů, které mu poskytly banky. Ty konkrétně policejnímu orgánu na základě žádosti podle § 8 odst. 2 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), poskytly údaje o označení účtů společnosti AA STYLL, disponentech těchto účtů a popisu bankovních operací mezi účty společností AA STYLL a ODES (včetně úhrnné částky vrácených finančních prostředků na účet AA STYLL. Tyto údaje byly v trestním řízení využity ke stanovení právní kvalifikace možného podezření ze spáchání trestného činu. Vycházelo se z nich také při dalších úkonech, tj. při vyžadování vyjádření jednotlivých účastníků trestního řízení včetně vyžadování dokumentů, které s finančními transakcemi souvisely nebo byly impulsem k jejich provedení. Současně se v rámci prověřování objasňovalo, z jakých důvodů nedošlo k některým finančním operacím, které by se měly (s ohledem na průběh prověřovaného jednání) v bankovních operacích objevit. Podle názoru povinného subjektu je namístě považovat za bankovní tajemství nejen samotné údaje, které byly bankami poskytnuty, ale i informace, které se k nim přímo vztahují a lze na jejich základě identifikovat některou z informací poskytnutých podle § 38 odst. 3 písm. b) zákona o bankách (bezprostředně z nich vychází). Nad rámec povinný subjekt připomněl, že policejní orgán již od samého počátku prověřování věci pracoval s „*těmito informacemi*“, které mu poskytl Finanční úřad pro Středočeský kraj, který je nabyt v rámci své kontrolní činnosti. Na anonymizované údaje se tak vztahuje omezení podle § 11 odst. 3 informačního zákona. Informace neztrácejí ochranu bankovního tajemství po jejich přenesení do dokumentů vytvořených v rámci trestního řízení. Ta je zaručena dalšími instituty trestního práva, které omezují okruh účastníků řízení, kteří se s nimi mohou seznámit, i stanoví povinnost mlčenlivosti. Povinný subjekt též odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 4. 2024, č. j. 6 A 141/2023 – 74, který potvrdil výše uvedený názor povinného subjektu.

5. Žalobce se proti prvostupňovému rozhodnutí odvolal. Povinný subjekt podle něj příliš extenzivním výkladem důvodů k odmítnutí žádosti nezákonným způsobem omezil jeho právo na informace. Bankovní tajemství se vztahuje na banky a jejich dokumenty, a nikoliv na odvozené informace či oznámení policie. Žalobce poukazoval zejména na skutečnost, že se nejednalo o dokumenty pocházející přímo či nepřímo od bank, ale získané od společnosti ODES (smlouva o zápůjčce mezi společnostmi ODES a AZ STYLL a daňový doklad vystavený společností ODES společnosti AA STYL). Připomněl, že společnosti ODES a AA STYLL již ke dni podání žádosti ani neexistovaly a že součástí finančních prostředků byla veřejná dotace, což oslabuje nutnost ochrany informací.
6. Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) prvostupňové rozhodnutí změnil tak, že jeho výrok doplnil o další důvod pro odmítnutí žádosti dle § 11 odst. 6 informačního zákona. V odůvodnění se ztotožnil se závěry povinného subjektu o tom, že požadované informace podléhají bankovnímu tajemství. Pojem peněžní služby dle § 38 odst. 1 zákona o bankách zahrnuje jakékoliv peněžní transakce, při nichž dochází k přesunu finančních prostředků mezi osobami či institucemi a jejich bankovními účty. Pokud banka poskytne informace orgánům činným v trestním řízení, nelze takové informace považovat za informace, které by „*ztratily hodnotu*“ bankovního tajemství. Právní úprava bankovního tajemství ani informační zákon neobsahují normu, která by přímo zakazovala poskytnutí informace, jež je bankovním tajemstvím. To ale neznamená, že lze

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

bankovní tajemství neomezeně poskytovat. Bankovní tajemství je současně informací získanou policií jako orgánem činným v trestním řízení, která se týká odhalování a stíhání trestné činnosti, což je zcela zřejmé i z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Na poskytnutí požadovaných informací tak podle žalovaného dopadá § 11 odst. 6 informačního zákona ve spojení s § 38 zákona o bankách. Povinný subjekt sice ve výroku svého rozhodnutí neuvedl § 11 odst. 6 informačního zákona, avšak všechny podstatné úvahy pro jeho aplikaci jsou obsahem odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Tuto vadu tak lze zhojit v odvolacím řízení. Je sice zjevné, že informace nebyly orgánům činným v trestním řízení poskytnuty přímo bankou, nicméně byly vyžádány právě na základě informací, které orgány činné v trestním řízení obdržely od bank a které byly využity v trestním řízení. Pokud by tak žalobcem požadované informace byly poskytnuty v neanonymizované podobě, došlo by fakticky i k poskytnutí těch informací, které orgány činné v trestním řízení získaly od bank, a došlo by tak k prolomení bankovního tajemství.

Žaloba

7. Žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), se žalobce domáhá zrušení napadeného i prvostupňového rozhodnutí. Současně se domáhá, aby soud uložil povinnému subjektu povinnost požadované informace poskytnout.
8. Žalobce tvrdí, že se jeho žádost týkala některých dokumentů z trestního spisu ve věci dotačního podvodu. Dnes již neexistující společnost AA STYLL čerpala v roce 2014 dotaci asi 3,8 miliónů Kč na projekt recyklační linky. Projekt nikdy nebyl uskutečněn, avšak společnost AA STYLL dotaci nevrátila. Společnost ODES (dodavatelka technologie pro společnost AA STYLL) část prostředků údajně vrátila společnosti AA STYLL. Záležitost provázely určité kroky společností AA STYLL, AZ STYLL a ODES, které vzbuzovaly pochybnosti. Žalobci byly na základě jeho žádosti o informace poskytnuty celkem čtyři anonymizované dokumenty. V dokumentu ze dne 19. 1. 2017 nazvaném „*žádost o poskytnutí informací*“ je anonymizována částka transakce, na kterou se policie dotazovala společnosti ODES. Ve vyjádření společnosti ODES ze dne 25. 1. 2017, které v reakci na to společnost ODES policii poskytla, jsou taktéž anonymizovány konkrétní částky. Částky jsou anonymizovány i v daňovém dokladu ze dne 30. 9. 2015 a ve smlouvě o zápůjčce ze dne 4. 12. 2014, které byly přílohou tohoto vyjádření.
9. Žalobce zastává názor, že žádná z těchto anonymizovaných informací není informací o bankovním obchodu či peněžní službě banky ve smyslu § 38 zákona o bankách. Nepředstavují informace od banky či bankovní dokument. To je patrné zejména v případě vyjádření společnosti ODES, které se týkalo ujednání a fakturace mezi dvěma společnostmi. Žalovaný nepřipustně rozšířil ochranu bankovního tajemství i na dokumenty, které mu nepodléhají, což vedlo k nepřiměřenému omezení přístupu k informacím. Podle žalobce ani nelze dovozovat, že by případnou shodou nebo podobou částek v požadovaných dokumentech jakýmsi „*obloukem*“ došlo k porušení bankovního tajemství, které bylo obsaženo v jiných dokumentech. Požadované anonymizované dokumenty policie získala od prověřované právnické osoby, a nikoliv od bank.
10. K poskytnutému dokumentu ze dne 19. 1. 2017 (žádost policie) žalobce dodává, že žádný ze správních orgánů nepopsal přímou vazbu mezi jeho obsahem a bankovním tajemstvím. Správní orgány jen naznačily, že jakékoliv informace o peněžních transakcích představují bankovní tajemství. O informaci chráněnou bankovním tajemstvím by se nemohlo jednat, Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

ani kdyby policie sečetla částky určitých transakcí dle bankovních výpisů a výsledný součet použila v dokumentu ze dne 19. 1. 2017. Zdrojem informací o anonymizované částce přitom vůbec nemusely být dokumenty předané bankou. Totožnou informaci o této částce mohly již dříve poskytnout například i osoby podávající vysvětlení.

11. K poskytnutému vyjádření společnosti ODES žalobce uvádí, že jeho součástí byl i daňový doklad a smlouva, které pocházely ještě z doby před zahájením trestního řízení. Již z chronologického hlediska tak tyto dokumenty nemohou představovat bankovní tajemství. Bankovní informace byly policií zjišťovány až po vyhotovení těchto dvou dokumentů. Oba dokumenty navíc musely vzniknout před případným převodem prostředků. Povinný subjekt v prvostupňovém rozhodnutí nadto naznačil nejistotu stran toho, zda určité bankovní operace vůbec proběhly. Tím méně je možné zároveň tvrdit, že všechny anonymizované částky bez rozdílu jsou informacemi chráněnými bankovním tajemstvím.
12. Podle žalobce nemá v projednávané věci opodstatnění ani aplikace § 11 odst. 6 informačního zákona. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí není jednoznačně patrné, zda a jak by mohlo dojít k ohrožení popsanému v tomto ustanovení. Dokumenty požadované v bodu 2c žádosti nepředstavují informace o činnosti orgánů činných v trestním řízení. Jedná se o dokumenty předané prověřovaným subjektem. Dokumenty požadované v bodech 2b a 2c žádosti nemohou ohrozit práva třetích osob, protože společnosti AA STYLL a ODES již neexistují. Poskytnutím požadovaných informací nedojde ani k ohrožení vyšetřovací činnosti, protože prošetřovaná věc byla v roce 2017 odložena a případný trestný čin je již i promlčený. Přílohy k vyjádření společnosti ODES (smlouva o zápůjčce a daňový doklad) by navíc mohly být fiktivní, což dále oslabuje jejich ochranu. Podle žalobce pak nemůže dojít ani k porušení obchodního tajemství.
13. Žalobce dále s odkazem na § 9 odst. 2 informačního zákona tvrdí, že vzhledem k tomu, že se celá věc v jádru týká dotace z veřejných prostředků, je značně oslaben zájem na ochraně požadovaných informací. Roli hraje také možnost veřejné kontroly postupu policie, neboť podezření z dotačního podvodu bylo odloženo bez zjištění pachatele a vrácení dotace. Rovinu dotace žalovaný v závěru napadeného rozhodnutí sice reflektoval, nicméně nedostatečně a nesprávně. Skutečnost, že se jednalo o veřejné prostředky, je důležitá i tím, že částky transakcí dosahují nanejvýše veřejně známé hodnoty plánovaného projektu (5 150 000 Kč). Základem anonymizovaných informací tak nejsou zcela nové či zcela neznámé informace, ale toliko upřesnění informací již známých. Přístup k informacím je nutné omezovat v co nejúžší možné míře. Vzhledem ke skutečnosti, že se napadené rozhodnutí částečně opírá o ustanovení mimo informační zákon, měly by být tím spíše vyhodnoceny všechny okolnosti svědčící ve prospěch poskytnutí informací (neexistence společnosti, veřejná dotace apod.). Podle žalobce je napadené rozhodnutí „nedůvodné“ a částečně nepřezkoumatelné.

Vyjádření žalovaného

14. Žalovaný považuje žalobu za nedůvodnou, navrhuje její zamítnutí a odkazuje na napadené rozhodnutí. Popisuje dále širší kontext žalobcovy žádosti, k němuž při rozhodování přihlížel. Nyní projednávaná věc navazuje na žalobcovu předchozí žádost o informace ze dne 3. 8. 2024. V té žalobce požádal o poskytnutí obsahu spisu předmětného trestního řízení. Správní orgány si rovněž nemohly nevšimnout, že se žalobce domáhá informací týkajících se totožného trestního řízení jako již v roce 2023 žadatel Mgr. T. M. V roce 2023 se Mgr. M. Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

nedomohl všech požadovaných informací a nastalou situaci řešil prostřednictvím žaloby proti rozhodnutí žalovaného, kterou Městský soud v Praze zamítl rozsudkem č. j. 6 A 141/2023 – 74. Anonymizace nyní požadovaných dokumentů byla provedena tak, aby její rozsah i důvody byly v souladu s předchozím postupem povinného subjektu uplatňovaným v případě žádostí Mgr. M., a aby byla zachována zásada rovnosti a správní orgány postupovaly v souladu s výše uvedeným rozsudkem Městského soudu v Praze. Povinný subjekt seznal, že žalobce do své žádosti zahrnul rovněž některé informace, kterých se v minulosti neúspěšně domáhal Mgr. M., a také informace, které by doplnily informace Mgr. M. již poskytnuté. I s ohledem na skutečnost, že žalobce a Mgr. M. pocházejí ze stejného místa, pojal povinný subjekt podezření, že by žalobce a Mgr. M. mohli postupovat ve vzájemné shodě a snažit se obejít předchozí negativní rozhodnutí ve věci žádostí Mgr. M. Toto podezření ještě zesílilo poté, co žalobce dne 12. 9. 2024 požádal povinný subjekt o poskytnutí dalších informací, které měly rozšířit rozsah informací, které byly již dříve v souvislosti s žádostmi Mgr. M. označeny za podstatnou část spisu, a žádost Mgr. M. tak byla posouzena jako žádost o nahlédnutí do spisu. Povinný subjekt dospěl po vyhodnocení všech dostupných informací k závěru, že žalobce a Mgr. M. vzájemně spolupracují, snaží se obejít předchozí rozhodnutí a získat informace z trestního řízení.

15. Dále žalovaný uvádí, že provedl pouze takové omezení práva na informace, které informační zákon připouští, a setrval na své správní praxi stran omezení poskytování bankovního tajemství. Z procesní opatrnosti si povinný subjekt nechal od zpracovatele potvrdit, že informace o finančních operacích, které byly předmětem trestního řízení, byly získány podle zvláštních právních předpisů správcem daně. Povinný subjekt odůvodnil, proč i požadované informace týkající se finančních operací mezi dotčenými osobami považuje za informace podléhající bankovnímu tajemství. Ochrana těchto informací nijak neztrácí na síle, a to ani v případě, že jsou uvedeny v rozhodnutí orgánů činných v trestním řízení nebo v dalších dokumentech, protože jejich neanonymizované verze jsou určeny pouze pro osoby se zvláštním postavením v trestním řízení, které jsou vázány povinností mlčenlivosti. Mezi tyto osoby nepatří žalobce ani Mgr. M. Pokud se žalobce ohrazuje tím, že povinný subjekt anonymizoval údaje o finančních transakcích nebo cenách na dokumentech, které nebyly vyžádány policejním orgánem ve zvláštním režimu, žalovaný opouje, že se jednalo o údaje přímo související s informacemi poskytnutými podle § 8 odst. 2 trestního řádu. S přihlédnutím k tomu, jaký rozsah informací byl již poskytnut, existuje důvodná obava z ohrožení ochrany údajů poskytnutých v režimu bankovního tajemství. Žalovaný dále obecně popisuje, co se rozumí bankovním tajemstvím, jaké údaje pod tento termín spadají a jaké jsou následky jeho porušení.
16. Žalovaný dále znova odkazuje na napadené rozhodnutí a rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 6 A 141/2023 – 74. Informace specifikované v zákoně o bankách ale i informace, které jsou na základě takových informací nějakým způsobem interpretovány (např. v rozhodnutích policejních orgánů), lze poskytovat jen s maximální opatrností. Pokud povinný subjekt v minulosti neanonymizoval některé údaje (například období, kdy mělo docházet k finančním transakcím), jednalo se o informace, které by bylo možné dovodit ze samotné časové posloupnosti prověřovaného případu atp. Žalobce sice argumentuje veřejným zájmem na poskytnutí informací, nicméně již neuvádí, jak by je chtěl použít v rámci veřejné diskuze. Byť se nejedná o jednu z podmínek pro poskytnutí informací, je i

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

tato skutečnost zarážející s ohledem na odůvodnění žádosti Mgr. M. a dobu, která uplynula od jednání prověřovaného v trestním řízení.

Replika

17. Žalobce zdůrazňuje, že pokud žalovaný považoval skutečnosti tvrzené ve vyjádření za podstatné, měl jimi odůvodnit již napadené rozhodnutí, což neučinil. Spekulace žalovaného týkající se údajné spolupráce žalobce s Mgr. M. jsou tak v nynější věci bezpředmětné. Kroky Mgr. M. nejsou podstatné pro posouzení nynější věci. Jedná se o různá správní řízení. Z opatrnosti nicméně žalobce následně obsáhle rozvádí svůj vztah k Mgr. M., resp. informacím o trestní věci. I v případě, že by se žalobce s někým domluvil na shromažďování informací k dané kauze, bylo by to irelevantní. Odmítnutí poskytnutí informací z tohoto důvodu nemá oporu v zákoně.
18. K úvahám žalovaného o bankovním tajemství žalobce odkazuje na § 19 informačního zákona, dle něž umožnění přístupu k informacím podle tohoto zákona není porušením povinnosti mlčenlivosti dle zvláštních zákonů. Rozsudek městského soudu, na něž žalovaný odkazuje, se týkal informací jiné povahy, než které požadoval žalobce (šlo o informace přímo z bankovních dokumentů). Žalobce nerozumí poznámce žalovaného o veřejném zájmu, neboť o něm ani nehovořil. Zmínil veřejnou kontrolu kroků policie v konkrétním trestním řízení, což je podstatou existence informačního zákona. Žalobce dále shrnuje domnělý skutkový průběh trestní věci za účelem lepšího pochopení toho, proč žádal poskytnutí anonymizovaných informací. O věc se zajímal i kvůli tomu, jaké kroky ve věci podnikala policie.

Posouzení věci

19. Soud ověřil, že žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků, je včasná a splňuje všechny formální požadavky na ni kladené. Poté přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu napadených výroků a v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť postupoval podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Splněny byly navíc i podmínky dle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť žalovaný s rozhodnutím bez jednání souhlasil a žalobce se k výzvě soudu ve stanovené lhůtě nevyjádřil. Jednání ani nebylo zapotřebí k dokazování. Účastníci formálně žádné důkazy nenavrhli. Listiny předložené žalobcem spolu s žalobou byly z větší části součástí správního spisu (prvostupňové rozhodnutí, napadené rozhodnutí a poskytnuté informace), jímž se zásadně nedokazuje. Zbývající listina (usnesení o zahájení trestního stíhání) nemá žádnou relevanci pro posouzení žalobních bodů. To platí i pro písemnosti, na které odkazoval žalovaný ve vyjádření k žalobě. Ty se všechny týkaly obrany žalovaného spočívající v údajné spolupráci žalobce s Mgr. M., kterou se soud nemohl zabývat (viz níže bod 21).
20. Z výroku napadeného rozhodnutí ve spojení s výrokem rozhodnutí prvostupňového je zřejmé, že k odmítnutí poskytnutí informací došlo ze dvou důvodů: (1) ochrana bankovního tajemství dle § 38 odst. 1 zákona o bankách a (2) dle § 11 odst. 6 informačního zákona. K tomu, aby žalobce ve věci uspěl, tak je zapotřebí, aby ve světle žalobních důvodů neobstál ani jeden z těchto důvodů (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu, dále jen „NSS“ ze dne 20. 2. 2025, č. j. 2 As 104/2024 – 25, body 40 a 41). Soud nepřehlédl, že povinný subjekt

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

(toliko) v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí „nad rámec“ letmo zmínil i § 11 odst. 3 informačního zákona. Tento důvod však ani jeden ze správních orgánů neuvedl ve výroku svého rozhodnutí (označením zákonného ustanovení či alespoň slovním popisem). Soud připomíná, že správní orgány jsou obecně povinny ve výroku rozhodnutí uvést mimo jiné i právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno [§ 20 odst. 4 písm. a) informačního zákona ve spojení s § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád], a je to pouze výrok správního rozhodnutí, který vyjadřuje, jakým způsobem v projednávané věci správní orgán rozhodl (viz např. rozsudek NSS ze dne 23. 10. 2019, č. j. 7 As 325/2018 – 54, bod 20). Označení ustanovení, dle něž byla žádost odmítnuta, je povinnou součástí výroku (viz Tuháček, M., Jelínková, J. *Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář*. Wolters Kluwer: Praha, 2023, komentář k § 15, či bod 31 rozsudku NSS ze dne 10. 1. 2019, č. j. 1 As /2018 – 30). Povinný subjekt zmínil § 11 odst. 3 informačního zákona toliko v odůvodnění a pouze „nad rámec“ s obecnou zmínkou, že anonymizované informace mu byly poskytnuty finančním úřadem, který je nabyt při kontrolní činnosti, a proto se na ně vztahuje „omezení“ dle tohoto ustanovení. Celý výrok je naproti tomu postaven výhradně na odmítnutí z důvodu bankovního tajemství. Žalovaný se o § 11 odst. 3 informačního zákona vůbec nezmínil. Za této situace má soud za to, že se správní orgány o tento důvod při odmítnutí nemínili opřít a povinný subjekt jej v odůvodnění uvedl skutečně pouze nad rámec nezbytných důvodů.

21. K rozsáhlé argumentaci žalovaného ve vyjádření k žalobě stran toho, že žalobce spolupracuje s Mgr. M. a pokouší se obejít předchozí rozhodnutí o odmítnutí poskytnutí informací, soud dodává, že správní orgány nemohou případné nedostatky svého rozhodnutí dodatečně zhojit až v soudním řízení o jeho přezkumu, respektive v soudním řízení své rozhodnutí dále doplňovat a rozvíjet o novou argumentaci (viz např. bod 25 rozsudku NSS ze dne 23. 4. 2021, č. j. 3 As 250/2020 – 77). Soud se jí proto nebude zabývat.

Odepření poskytnutí informací podle § 11 odst. 6 informačního zákona je nepřezkoumatelné

22. Ve vztahu k tomuto odmítacímu důvodu žalobce především namítá, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je nedostatečné, neboť není zřejmé, jak byly naplněny podmínky § 11 odst. 6 informačního zákona.
23. Podle § 11 odst. 6 informačního zákona povinný subjekt neposkytne informaci o činnosti orgánů činných v trestním řízení nebo bezpečnostních sborů, která se týká předcházení, vyhledávání, odhalování nebo stíhání trestné činnosti nebo ochrany bezpečnosti osob, majetku a veřejného pořádku, pokud by její poskytnutí ohrozilo práva třetích osob anebo schopnost orgánů veřejné moci předcházet trestné činnosti, vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost, stíhat trestné činy nebo zajišťovat veřejný pořádek a bezpečnost České republiky.
24. Z judikatury NSS vyplývají specifické požadavky na odůvodnění rozhodnutí o odmítnutí poskytnutí informací z důvodu podle § 11 odst. 6 informačního zákona. Při odůvodňování rozhodnutí o neposkytnutí informací z tohoto důvodu nelze na orgány činné v trestním řízení klást přísné nároky, neboť přílišná konkretizace důvodů rozhodnutí se může v jisté míře rovnat sdělení informace, jejíhož poskytnutí se žadatel domáhá. Při omezení práva na informace podle § 11 odst. 6 informačního zákona může být povinný subjekt konkrétní pouze ve velmi omezené míře. Stále však platí, že správní orgány nemohou vést zcela obecné či abstraktní úvahy ohledně potřeby omezení práva na informace podle § 11 odst. 6 informačního zákona (viz rozsudek NSS ze dne 31. 10. 2024, č. j. 2 As 76/2024 – 34, body Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

20 a 21; v tomto konkrétním případě správní orgány odůvodnily neposkytnutí informace spočívající v usnesení policie o odložení věci tím, že toto usnesení nezakládá překážku věci rozhodnuté a bylo aktuálně předmětem dohledové prověrky státního zastupitelství, takže mohlo dojít k obživení věci).

25. V nynější věci povinný subjekt odmítl poskytnutí informací toliko z důvodu ochrany bankovního tajemství. Až žalovaný do výroku rozhodnutí přidal i důvod dle § 11 odst. 6 informačního zákona s odůvodněním, že *„všechny podstatné úvahy pro jeho aplikaci jsou obsahem odůvodnění [prvostupňového] rozhodnutí“*. Takové úvahy soud ovšem v obou rozhodnutích zcela postrádá. Prvostupňové rozhodnutí zjevně s tímto důvodem odmítnutí vůbec nepočítalo, neboť jeho odůvodnění je celé koncipováno ve vztahu k bankovnímu tajemství (mimo shora uvedené zmínky o § 11 odst. 3 informačního zákona). Pro odmítnutí dle § 11 odst. 6 informačního zákona by tak s jistou dávkou představivosti mohly být okrajově relevantní maximálně pasáže o tom, že povinný subjekt získal v rámci trestního řízení postupem podle § 8 odst. 2 trestního řádu informace od dvou bank, které dle jeho názoru podléhaly bankovnímu tajemství. Konkrétně šlo o označení účtů společnosti AA STYLL, disponentech těchto účtů a popisu bankovních operací mezi účty společností AA STYLL a ODES (včetně úhrnné částky vrácené na účet společnosti AA STYLL). Tyto informace (nikoliv tedy ani nutně anonymizované informace požadované žalobcem) posléze povinný subjekt jako orgán činný v trestním řízení použil pro stanovení právní kvalifikace podezření ze spáchání trestného činu, při dalších úkonech v rámci prověřování a při objasňování toho, proč k některým finančním operacím nedošlo (ač by mělo). Informace o bankovních operacích a finančních tocích poskytl povinnému subjektu i finanční úřad v trestním oznámení.
26. Z těchto úvah povinného subjektu lze v souhrnu nanejvýš dovodit, že požadované informace – za předpokladu, že by byly totožné s informacemi vyžádanými od bank, resp. poskytnutými finančním úřadem – byly použity v určitém trestním řízení v rámci prověřování. Tedy že by se mohlo jednat o informace o činnosti orgánů činných v trestním řízení, které se týkají předcházení, vyhledávání, odhalování nebo stíhání trestné činnosti ve smyslu § 11 odst. 6 informačního zákona. Podmínkou odepření poskytnutí informací podle tohoto důvodu ovšem současně je, že by jejich poskytnutí *„ohrozilo práva třetích osob anebo schopnost orgánů veřejné moci předcházet trestné činnosti, vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost, stíhat trestné činy nebo zajišťovat veřejný pořádek a bezpečnost České republiky“*. Žalobci lze přisvědčit, že jakákoliv úvaha v tomto směru v prvostupňovém rozhodnutí zcela absentuje. To pak platí i pro rozhodnutí napadené, v němž žalovaný pouze obecně opakoval, že požadované informace byly získány policií v rámci její činnosti coby orgánu činného v trestním řízení, a že tato činnost se týkala odhalování a stíhání trestné činnosti.
27. Jak již bylo výše uvedeno, požadavky na odůvodnění rozhodnutí o odmítnutí poskytnutí informací dle § 11 odst. 6 informačního zákona jsou sice mírnější; odůvodnění však nemůže být zcela obecné a abstraktní – či úplně chybět jako v tomto případě. Soud přitom má za to, že správní orgány mohly být podstatně konkrétnější. Odmítnuté informace se týkaly pouze anonymizovaných údajů, a nikoliv celých dokumentů jako např. v rozsudku NSS č. j. 2 As 76/2024 – 34 či prejudikatuře (rozsudek NSS ze dne 19. 12. 2022, č. j. 6 As 217/2022 – 45, kde šlo o poskytnutí celého soupisu obsahu spisu státního zastupitelství). Anonymizace byla provedena v relativně nízké míře, takže i při neznalosti anonymizovaných údajů lze z kontextu dokumentů minimálně pochopit, o jaký typ se jedná. Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

(pozn. soudu: soud má k dispozici i neanonymizované verze, nicméně pro účely posouzení požadavků na odůvodnění vychází z toho, v jakém rozsahu poskytly dokumenty samotné správní orgány). Lze tak seznat, že jde zejména o různé finanční částky (slova „částka“ či „ve výši“, po nichž následuje anonymizace), u nichž není pouze známa konkrétní výše; o čísla účtů (viz podobně např. slova „bankovní spojení:“ „ve prospěch bankovního účtu zapůjčitele“), popř. o jména různých fyzických osob a jejich podpisy (viz např. slova „vyřizuje“, „zastoupena: panem“). Ostatně i sám povinný subjekt „vyzradil“ povahu některých neposkytnutých údajů, neboť ve výroku svého rozhodnutí uvedl, že neposkytl informace o označení účtů společností AA STYLL, ODES a popis či označení důvodů finančních operací mezi těmito účty.

28. Povahu těchto údajů zjevně znal i žalobce, který se podáním ze dne 11. 9. 2024 výslovně domáhal (toliko) rozhodnutí o odmítnutí „v rozsahu anonymizace finančních částek“. Správní orgány tak měly – a mohly – především vysvětlit, jakým způsobem by poskytnutí informace o konkrétních částkách mohlo ohrozit práva třetích osob anebo schopnost orgánů veřejné moci předcházet trestné činnosti, vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost, stíhat trestné činy nebo zajišťovat veřejný pořádek a bezpečnost České republiky ve smyslu § 11 odst. 6 informačního zákona. Takové odůvodnění bylo možné poskytnout, aniž by správní orgány sdělily jejich konkrétní výši, tedy aniž by tím fakticky žalobci poskytly požadované informace. Z rozhodnutí správních orgánů ovšem není patrný ani náznak takového odůvodnění. Napadené rozhodnutí je proto i při zohlednění nižších požadavků judikatury na konkrétnost odůvodnění nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] ve vztahu k důvodu pro odmítnutí poskytnutí informací podle § 11 odst. 6 informačního zákona. Tato nepřezkoumatelnost soudu brání v tom, aby se vyjádřil k námitkám žalobce (které i sám žalobce koncipoval toliko hypoteticky s ohledem na nedostatky odůvodnění).

Odepření poskytnutí informací z důvodu bankovního tajemství

29. Žalobce taktéž brojí proti druhému důvodu odmítnutí poskytnutí informací, jímž byla ochrana bankovního tajemství. Žalobce má za to, že správní orgány pojaly ochranu bankovního tajemství příliš široce. Požadované dokumenty nebyly přímo informacemi od banky.
30. Soud konstatuje, že NSS se již opakovaně vyjádřil k možnosti odmítnout poskytnutí informací z důvodu ochrany bankovního tajemství. V rozsudku ze dne 14. 5. 2025, č. j. 6 As 135/2024 – 48, NSS uvedl, že „[m]ěstský soud nesprávně dovodil, že informace, i souhrnná, o objemu finančních prostředků přeposílaných mezi účty dvou společností, je kryta bankovním tajemstvím ve smyslu § 38 zákona o bankách. Nejvyšší správní soud však ve svém rozsudku ze dne 26. 10. 2017, č. j. 5 As 236/2016-104, již dříve judikoval, že **povinnost mlčenlivosti spojená s bankovním tajemstvím dle § 38 odst. 1 zákona o bankách stíhá pouze banku**“. Tímto rozsudkem NSS zrušil rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 6 A 141/2023 – 74, jímž povinný subjekt i žalovaný opakovaně argumentují na podporu svého výkladu rozsahu bankovního tajemství. I v této věci byla povinným subjektem policie, která získala informace od bank o pohybech finančních prostředků na účtech mezi společnostmi AA STYLL a ODES. Žadatel zde žádal o souhrnnou informaci o objemu finančních prostředků přeposílaných mezi účty těchto společností obsaženou v dokumentu policie. Skutková situace tak byla takřka totožná s nynější, a proto soud nemá důvod se odchýlit od výkladu zaujatého NSS. Ani

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

v projednávané věci není povinný subjekt bankou, aby se na něj vztahovala povinnost mlčenlivosti spojená s bankovním tajemstvím dle § 38 odst. 1 zákona o bankách. Nemohl proto z tohoto důvodu odmítnout poskytnutí anonymizovaných údajů. Ve vztahu k tomuto odmítacímu důvodu je tak napadené rozhodnutí nezákonné.

31. Soud má nad rámec výše uvedeného navíc za to, že i kdyby povinný subjekt byl povinen zachovávat mlčenlivost ohledně bankovního tajemství, v tomto případě by napadené rozhodnutí nemohlo obstát. Správní orgány v podstatě argumentovaly, že bankovní tajemství neztrácí svou ochranu pouze tím, že jemu odpovídající údaje jsou následně „převzaty“ do jiných dokumentů (zejm. vytvořených policií). Tuto povšechnou úvahu ale nijak nekonkretizovaly ve vztahu k jednotlivým odepřeným údajům. Byť by tedy některé anonymizované údaje (např. v žádosti policie o poskytnutí informací ze dne 19. 1. 2017) teoreticky mohly být policii původně sděleny bankou (a představovat tak bankovní tajemství např. v podobě údaje o bankovním obchodu), v rozhodnutích správních orgánů absentuje jakákoliv přezkoumatelná úvaha o tom, z jakých dokumentů poskytnutých bankami (informací od bank) ji měl povinný subjekt získat (aby soud mohl ověřit, že tyto údaje opravdu korespondují). Jinak řečeno, žalobce správně namítá, že povinný subjekt ani žalovaný nijak nezdůvodnili, jaká je vazba mezi anonymizovanými údaji o částkách a informacemi poskytnutými od bank. V tomto rozsahu jsou tak rozhodnutí správních orgánů nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů.
32. Podstatná část odepřených informací navíc dle názoru soudu na první pohled ani nemůže být bankovním tajemstvím. Podle § 38 odst. 1 zákona o bankách se na „*všechny bankovní obchody, peněžní služby bank, včetně stavů na účtech a depozit*“ vztahuje bankovní tajemství. Sdělení společnosti ODES ze dne 25. 1. 2017 obsahuje anonymizovanou informaci o částce zápočtu vzájemných pohledávek společností ODES a AZ STYLL a o částce dluhu společnosti AZ STYLL; daňový doklad ze dne 30. 9. 2015 obsahuje anonymizované údaje o částkách týkajících se dobropisu mezi společnostmi ODES a AA STYLL; a ve smlouvě o zápůjčce ze dne 4. 12. 2014 jsou anonymizovány údaje o výši částky zápůjčky (a číslech bankovních účtů; ve vztahu k nim ale žalobce nežádal vydání rozhodnutí o odmítnutí). Žádná z těchto informací zjevně nemůže být přímo informací, kterou by banka jako bankovní tajemství poskytla dle trestního řádu povinnému subjektu, jenž by ji (pouze) „*přenesl*“ do dokumentů vytvořených v rámci trestního řízení. Anonymizované údaje o částkách zápočtu, dobropisu, dluhu či zápůjčky nic nevypovídají o bankovních obchodech, peněžních službách bank či stavech účtů a depozit. Nelze tedy uvažovat o tom, že by „*neztratila hodnotu*“ bankovního tajemství za situace, kdy se nikdy o bankovní tajemství nejednalo. I kdyby se na základě výše uvedených listin uskutečnily např. převody na účtech, nelze to z nich dovodit. Poskytnutí těchto informací, by tedy těžko mohlo (slovy žalovaného) „*prolomit*“ bankovní tajemství vztahující se k údajům, které povinnému subjektu poskytly banky podle trestního řádu.

Závěr a náklady řízení

33. Soud shrnuje, že napadené rozhodnutí je ve vztahu k odmítacímu důvodu podle § 11 odst. 6 informačního zákona nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a ve vztahu k odmítacímu důvodu podle § 38 odst. 1 zákona o bankách nezákonné. Žádný z důvodů odmítnutí žádosti tedy ve světle žalobních bodů neobstál. Soudu tak nezbylo, než napadené rozhodnutí zrušit [§ 76 odst. 1 písm. a) a § 78 odst. 1 s. ř. s.] a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

4 s. ř. s.). V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Žalovaný zejména nebude moci případné odmítnutí poskytnutí informací odůvodnit ochranou bankovního tajemství. Dále bude povinen řádně odůvodnit naplnění podmínek podle § 11 odst. 6 informačního zákona, byť v přiměřené míře podrobnosti tak, aby tím nedošlo k faktickému poskytnutí požadovaných informací (zejm. konkrétních částek).

34. Soud dodává, že nemohl přikázat povinnému subjektu požadované informace poskytnout, jak požaduje žalobce. Aplikace § 16 odst. 6 informačního zákona není na místě, je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné (viz např. již rozsudek NSS ze dne 31. 7. 2006, č. j. A 2/2003 – 73, č. 1469/2008 Sb. NSS). Soud ani nepřistoupil ke zrušení prvostupňového rozhodnutí (§ 78 odst. 3 s. ř. s.). Zjištěné deficity napadeného rozhodnutí bude moci napravit žalovaný v odvolacím řízení (popř. i za pomoci postupu dle § 16 odst. 4 informačního zákona).
35. O náhradě nákladů řízení účastníků soud rozhodl druhým výrokem v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl ve věci plně úspěšný, náleží mu proto náhrada důvodně vynaložených nákladů proti neúspěšnému žalovanému. Náklady řízení činí žalobcem zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč. Náhrada je splatná do třiceti dnů od právní moci rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 23. října 2025

Lenka Oulíková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.